

Привіт. Колегія вітає усіх, хто повернувся живим із канікул! У той час як ви, любі читачі, марнували літній час на пляжі чи бабусиному городі, вигрівали хребти на практиці чи гнули їх біля комп'ютера, ВПС (ваш покірний слуга) ні на хвилину не припиняв думати над тим, щоб такого надрукувати у газеті Колегії - важливого, приємного і (або) цікавого та захоплюючого.

НА ЯКІЙ ХВИЛІ РАДІО СМІТ?

Не встигла ще відгрити Конвокація у місяці червні, а пильне око ВСК (вашого старанного кореспондента) натрапило на свого колегу (не плутати з «Колегою») який спокійно і упевнено висів на дошці оголошень. То був червневий випуск газети «Зміст» Студентського Мистецько-Інформаційного Товариства

. Всередині «Змісту» (а він досі ще висить на дошці СМІТ) цікавий читач може побачити яскраво емоційно забарвлений шкіц - статтю Lodeque [мовою оригіналу], яка зветься КУДА НАМ ГРЯДЕШИТИ, АБО О ***** ДАНІЯ!

Автор шкіцу нарікає на «концептуальний поворот» дискотеки яка відбулася у нас 26 травня, на її діджеїв, інших далеких від музики людей і каже, що щось треба «рішати». Lodeque пропонує читачеві власну танцювальномузичну концепцію, у якій пов'язує «рівень просунутого ВУЗу» з «кислотно-джазовим дощем+ хіп-хоп та м'ясо». (Така концепція загалом типова для людей СМІТу.)

Невтаємниченому читачеві (яке б він ставлення не мав до «м'яса») здасться, що Lodeque пише, тільки вболіваючи за могилянську супкультуру; справді, яке DJ має право виряджатися снігуронькою - в нас тут не реклама «Аріелю», нема чого випендрюватись!

Але ще один зміст коментованого шкіцу такий. Оту саму дискотеку було проведено Студентською Колегією. Незважаючи на усі побоювання, вона вийшла вдалою. (Хто скаже, що вона провалилася, нехай перший кине в мене камінь. (Все одно ж не влучить!)). СМІТ роздратоване тим, що Колегія забрала собі одну з дискотівок, бо СМІТ вважає, що монополія на танці вищого штибу

належить СМІТівським DJ's і нікому більше.

З такими думками частково можна погодитися - СМІТ і справді унікальна організація (унікальна тусня) в Україні, - але ж! - панянки та панове СМІТівці! - смішно ревнувати денсерів до Студентської Колегії! Вас вони любили й любитимуть. (А от Колегію, на жаль ... та облишмо сантименти.) Так, люблять. Але, з іншого боку, я можу пригадати, як на запитання про музику на дискотеках СМІТ багато з моїх друзів (цілком інтелектуальних хлопців та дівчат, а не трущобних троглодитів, яскраво змальованих Лодіком) казали, наприклад, таке:

«Повний sucks, всю дискотеку не було нормальної музики»

«Не знаю, хто як, а я під таку музику не можу танцювати. Якщо вони беруть плату за вхід, нехай ставлять музику, яка подобається усім»

«Якщо вони хочуть кислоти, нехай ставлять кислоту в кінці, а на початку рок-н-рол. Я думаю, ніхто не буде проти рок-н-ролу?»

Отак от Vox populum звинувачує СМІТ в узурпації музики.

Крім самої музики СМІТівські DJ's мають проблеми з її послідовністю, тобто з тим що зветься playlist. Важко виразити почуття, які виникають

ЕКЗИСТЕНЦІЯ У СТИЛІ РОК

Праведна ніч,
Тиха ніч
Крадеться.
Віється попіл,
Та все запорошує слід.
Глушить крик білий
попіл та й заміта
Коса протоптаний слід.
Церква догора,
Вогняний Господи,
Попіл - дитя твоє!
Еліній хрест
Тріскає
Впоперек.
Попелом зверху,
Та й знизу всіяно світ.
Виє сич попід лісом та
вже горить
Попелом всіяний світ.
Церква догора,
Вогняний Господи,
Попіл - дитя твоє!
Вогонь вив три дні і
три ночі
І все, що цвіло,
перейшло в Божий
попіл.
Ворон білий навіки
зчорнів,
І не вірить Бог,
Що і сам вже став
попелом!
Корчиться ніч,
Наче та
Ящірка.
Колеться небо
Й до сліз долучається
віск.
Місяць впав біля
церкви, але було
Пізно замолювать гріх.
Воїнство дня
Кровію вмилося.
Втупило очі
В завіяний попелом
слід.
Глушить крик білий
попіл, бо у вогні
Хрест переплавився в
меч.
Церква догора,
Вогняний Господи,
Попіл - дитя твоє!

Усі позачинувлі вихідні справжніх рокофілів трусило хвилями широко українського року. Серед лісу рух, що штрикали у повітря «рогами диявола», частими і доречними були українські тризуби (знаки бога грому Перуна). Хто хотів відчути себе сильнішим у три тисячі разів - мусив бути тут, на Рок-Екзистенції, в залі культурного центру КПІ, де зібралося три тисячі народу (в найкращому значенні цього слова). Екзистенція - один з небагатьох київських фестивалів, на якому відчуваєш себе не у набоці, а всередині, в середині нації. Це чути вухами, шкірою, м'язами і серцем... серце обливається нектаром, коли хлопчак у футболках з написами «Гражданская Оборона» і «Nirvana» скачуть під музику українських бригад! Музики перепаляло усім - кому подобається танцювати під фольк, сутінкові душі стримляють на готичні, націоналісти стоячи зустрічають Кому Внїз римським вітанням, інші ковтають чорну каву джазу чи вдихають вітер нової романтики від Другої Ріки. Як не дивно, все це - рок, який є в Україні і є українським. Наприкінці фестивалю ведучий Сашко Положинський звертається до народу: «Не лінуйтеся підтримати українську музику. Приходьте на концерти українських гуртів, голосуйте за них у хіт-парадах, навіть якщо то якісь дурні хіт-паради. Не полінуйтеся подзвонити у якусь вар'ятську попсову передачу і замовити нормальний український кліп.» Приєднуюся. З найкращими побажаннями українському рокові. *Alt.*

Польові дослідження з академічної археології

Якось я сів і на прохання головного редактора цієї газети почав придумувати щось про те як я був на археологічній практиці. І так я думав і отак - усе не виходило гарно. Я одразу пригадав Марка Туллія. А той казав: «зрозумій, що хочеш сказати, а слова самі з'являться». І слова з'явилися.

Гарно було розпочати зворушливою розповіддю про те, що я завжди мріяв стати археологом. Як мені у 6 років наснилася біла конічна посудина трипільської культури томашівської групи пам'яток етапу С-І за загальноживаною періодизацією, і я зрозумів, що життя моє пов'язане з Цим. А потім кльово було б розповісти про чорноземи.

Знаєте, які чорноземи у поселеннях-гігантах, у Телянці? Метрові їм 5 тисяч років. Як любляче ми їх копали, шухлями, заступами і садовими лопатами відгортаючи вбік, а згодом після шести годин праці стомлені, але задоволені вертали додому, співаючи стрілецьких пісень. Узагалі, архетипні ландшафти гайдамацького краю (Умань зовсім близько) спонукають до пісенної творчості. Скільки пісень переспівано, скільки дум. Маю підозру, що саме в таких наметах, в яких ночував ми, мешкали свого часу ще легіонери Траяна у своєму красивому мілітарному таборі. Так само наминали свою «бацилу», горохову кашу, борщ, пили шмурдяк. Згадували незлим тихим Траяна. Сподіяли на чужі жінки. Підозрюю також, що час від часу, риючи свої шанці, вони знаходили посуд румунської енеолітичної культури Кукутені, що є аналогом нашого Трипілля. А час минав, спливали два тижні практики, як пливе усе. Набігала хвиля минулого, її кришталева вода, виблискуючи на липневому сонці, приносила нам нові знахідки. І ми раділи кожній, як ото бува діти радіють,

знайшовши у піску свого дитинства зелене гарне скельце від пляшки, що містила іще не відому цим безтурботним створінням рідину. Знаходили ми фрагменти кухонного і столового посуду, зернотерки, глиняну обмазку трипільської, крем'яний шматок ножа, і кості для азартних ігор за невідомими правилами, таку штуку, в якій щось курили. відбитки на глині дерев'яного каркасу будинка, схожого на чийсь пальці (хоча, можливо, то й були пальці).

А чи знаєте ви як шелестить дощ об наметовий брезент? як яблука достиглі падають серед ночі на невидимих їжаків? як виглядає соняшникове поле, коли на нього дивишся із височенної груші? як дуже приємно і заспокійливо шелестить яблунева листя, і пізно ввечері «гіркуватий чай змішується з нікотинном»?

Між тим кришталева хвиля минулого починала відступати, залишаючи на березі пізнання скарби свої. І відступила зрештою зовсім. І вже набігала інша. Це було майбутнє. В майбутньому сидів я і записував те, що не зникло ще з моєї пам'яті. В Борхеса дуже гарна пам'ять, у Бога її немає, бо Бог вічний, в мене є непогана, але не така як у Борхеса. І звісно я не про все розповіву цій есеї. Третина її загубитьс япід час верстки. Третина – шляхом до Академії. А в тому, що залишиться, не буде деяких суб'єктивних переживань, хоч більшість із вас і не шкодуватиме, бо лише кілька з вас прочитають це.

Богдан Хрущ

Існує думка, що в Академії навчається національна еліта України. Такий імідж Академії створюють її керівництво та викладачі в численних публікаціях. Таке ж уявлення трапляється і в студентському середовищі КМА. Навчаючись в Академії чотири роки, я пересвідчився у хибності цієї нібито аксіоми. Думаю, у багатьох старшокурсників склалися аналогічні пересвідчення. Національна еліта має бути глибоко вкорінена в культуру власного народу, бути представником цієї культури. Натомість мій власний досвід показує, що студенти КМА далекі від такого представництва і їхня

САМ СОБІ ЕЛІТА

належність до української культури вкрай поверхова (благо якщо навіть так). Загалом наші студенти вирізняються релігійною та культурною індиферентністю. Звичайно, можна розмовляти українською, вболівати за Динамо і т.д. Однак, погодьтеся, бути українцем є децю більше за це.

Така ситуація, втім, пояснюється загальним станом у нашій батьківщині. У національній еліті світоглядною домінантою має бути національна ідея, прагнення принести користь власному народові, служити йому принаймні в рамках свого

фаху. Так, у могилянців є певна дешиця «політичного націоналізму»: покритикувати потроху комуністів з олігархами, повболівати за ситуацію в країні. Але все це - кухонне інтелігентство, не більше. «Академія готує емігрантів» - так сказав один з наших з вами колег. Ця істина майже очевидна. Найбільше могилянських студентів побиваються з приводу тяжкої долі Неньки-України і ... при найближчій okazji готові чкурнути зі своїм дипломом міжнародного зразку на Захід - туди, де більше долярів.

Наталка Кувач
продовження на с. 4

(початок на с.1)

коли на самому початку вечірки діджей ставить підряд декілька повільних треків, останній з яких містить лише лінійне гітарне соло, чудове саме по собі, але таке, що можна зненавидіти його, придумуючи, що ж можна під це станцювати. Студенти ошелешено стоять на місці, опустивши руки і нагадуючи зграю зомбі із американського кіна. В такий спосіб СМІТівський DJ популяризує українську музику (а саме Плач Єремії, «Так спроквола надходить»).

Тут таки справді треба щось «рішати», бо дискотеки робляться для усіх, і публіці не подобається, коли її силоміць тягнуть за хвіст у калюжі скислому джазу, напихають «Корном» чи скаженим британським м'ясом. Я б на місці СМІТу (якщо воно насправді організація і може якось впливати на своїх DJ's) придумав би якийсь кодекс чи формат, який не допускає відвертих ляпів у playlist'і. Або робив би анонси дискотек, щоб стало ясно - що і о котрій годині «гратиме» ді-джей. Або хай ставлять «народні» треки на початку, а всякі двинуті штучки - у другому відділенні. Або, або, або... Нехай дядько СМІТ вирішує.

від імені сотень денсерів і виборців Колегії, Alt.

Амінь.

<http://www.ukrtown.com/music/> та <http://www.muzon.com/> - близько 40 українських виконавців від Братів Гадюкіних і Кому Вниз до Пікардійської Терції та Ірини Білик

<http://www.blackkobzar.newmail.ru/> - дуже хороший сайт про негрів з бандурами: рекомендується блекерям і гробарям

<http://www.gothic.kiev.ua/ua/main.htm> - офіційний сайт гурту Кому Вниз

<http://www.vitaliy.rivne.com> - найкращий український сайт (приватний) присвячений Андруховичу і Плачу Єремії

<http://www.net.md/money/index.html> - один з найкращих світових гакерських сайтів

<http://www.politstudies.ru> - політологічний журнал «Поліс» (анотації до статей)

<http://www.smi.ru> - тут можна знайти усі статті, що виходять у російських ЗМІ

Останні новини

22 вересня, у п'ятницю на території 4 корпусу відбувалися дві події: з'явився весілля і (що більш для нас важливо) вибори керівного складу однієї зі студентських організацій Академії (якій, втім досі ще не надали приміщення в НаУКМА) - AEGEE-Kyiv (Форум європейських студентів). Виступи «гірко» акомпонували передвиборчим промовама кандидатів на високі посади. В результаті обрано: Президентом - обрано Артема Бондарчука, Віцепрезидентами - Дениса Напрієнка і Олега Веремієнка, Секретарем - Вікторію Світличну, Скарбником - Марію Гуріну. Невтішно, що з них лише одна людина з нашого університету. Але приємно, що ця людина - Президент! Вітаємо, Артеме!

Вісник СК. Видання Студентської Колегії. Набір, верстка, коректура, дизайн - Іван Бабюшин. Головний редактор - Іван Бабюшин. Наклад - 7 примірників. Посилання при передруку обов'язкове.

присилайте відгуки, зауваження, статті на Visnyk_SK@ukrania.com